

ΑΘΗΝΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΑΘΗΝΗΣΙΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

1921

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

Ε.Σ.Δ. της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΣΥΜΒΟΛΑΙ ΚΡΙΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ

Ὁ σοφὸς Βρεττανὸς Fred. Blaydes ἐκδοὺς σὺν ταῖς ἄλλαις τοῦ Ἀριστοφάνους κωμωδίαις καὶ τοὺς Βατράχους τῷ 1889 ἐν τῷ τέλει τοῦ προλόγου τῆς κωμωδίας ταύτης διατείνεται, ὅτι τῇ σπουδῇ καὶ τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν μεγάλων Ἑλληνιστῶν καὶ σπουδαίων κριτικῶν τῆς Ἑσπερίας Εὐρώπης τὸ κείμενον τοῦ κωμικοῦ, ἀπαλλαγὴν πολλῶν κηρῶν, ὧν ἀνάπλεων ἐκ τῆς ἀμαθείας πολλῶν ἀντιγραφῶν τοῦ μεσαίου αἰῶνος ἐγένετο, σήμερον κατέστη καθαρώτερον ἢ ὡς εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἀριστάρχου. Ἡ γνώμη αὕτη τοῦ μεγάλου Ἑλληνιστοῦ πάντως ἀληθεύει· ἀλλὰ δὲν δύναται τις ν' ἀμφισβητήσῃ, ὅτι καὶ τινες κριτικοὶ καὶ ἐκδοταὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν συγγραμμάτων ἐνιχχοῦ ἔβλαψαν τὸ παραδεδομένον κείμενον ἐν τῇ ἀμίλλῃ αὐτῶν πρὸς τὸ θεραπεῦσαι νοσοῦντα μέρη, ἐσπευσμένῃ τομῇ καὶ καύσει χρώμενοι, καὶ ὑγιαίνοντα μέλη ἐστὶν ὅτε ἐπύρωσαν. Δείγματα δὲ τούτου δύνχται τις ἰδεῖν καὶ ἐνιχχοῦ τῆς μελέτης ταύτης, ἧτις κριτικὰς τινὰς καὶ ἐρμηνευτικὰς συμβολὰς παρέχεται· ἀφορμὴν δὲ πρὸς αὐτὴν ἔδωκέ μοι ἡ εἰρημένη τοῦ Ἀριστοφάνους κωμωδία, ἣν πέρυσιν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἐδίδασκον καὶ ἣν πλεῖστον διεφώτισαν οἱ δύο περιφανεῖς τῆς Βρεττανίας Ἑλληνισταί, ὁ Blaydes δηλαδὴ καὶ ὁ Rutherford, ὃς ἐξέδωκε τὰ Σχόλια τοῦ κωμικοῦ τῷ 1896.

γρυ..αιέτους χαλκηλάτους καὶ ῥήμαθ' ἱπόκριμνα Ἀρφ. Βατρ. 929.

γρυπαιέτους χργρφ. γρυπαιέτους R.

γρυπαέτους Boisson. Dindorf. Mein. Bergk. α!; ἵκολούθησεν δὲ Blaydes καὶ ὁ von Leuwen· ὁ δὲ Bergk οὐδὲ μνημονεύει τῆς ἄλλης γραφῆς. Καὶ τὸ μέτρον δὲ Ἰαμβικὸν τετράμετρον ὃν ἀπαιτεῖ μακρὰν τὴν β' συλλαβὴν ἦτοι γρυπαιέτους· ὅτι δὲ τὰ χργρφ. ἔχουσιν δίκαιον σώζοντα τὴν γρ. γρυπαιέτους, οἱ δὲ ἐπιφανέστατοι Ἑλληνισταὶ καὶ ἐκδοταὶ πλανῶνται, ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν· διότι ἐν αὐταῖς φέρεται ὁ τύπος αἰετός (αἰθετός διαλεκτ.) περὶ τε τοῦ πτηνοῦ καὶ τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ μέλους, ὃπερ τύμπανον

καὶ δέλτα προσέτι καλεῖται ἐν αὐταῖς δὲ εὑρίνται καὶ τὰ παράγωγα καὶ τὰ σύνθετα αἰεταῖος, καταίειος, ἐναιέιος, παρραιείδες ἐν τοῖς κλασσικοῖς δηλαδὴ χρόνοις μέχρι τοῦ 340 π. Χ μόνον τὸν διφθόγγου γραφόμενον τύπον ἔχουσιν οἱ ὅροι αὗτοι, ὁ δὲ ὅρος αἰεταῖος ἐμφανίζεται τὸ πρῶτον τῷ 298 π. Χ. πρὸς καὶ Meisterhans σελ. 31 - 33. Τὸ δὲ Κωνσταντινίδειον Λεξικὸν σημειοῦται «αἰετός», τύπος Ἰωνικός καὶ ἐν συνεχείᾳ χρήσει πρὸς τοῖς ἐπικοῖς καὶ λυρικοῖς ποιηταῖς, ἀλλ' ὁ μόνος δόκιμος Ἀττικὸς τύπος εἶνε αἰετός, ἃν καὶ ὁ τύπος αἰετός συχνάκις εἰσῆχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγράφων εἰς τοὺς τραγικοὺς! — Ποσάκις κακῶς ἤκουσαν αἱ ταλαίπωροι ἀντιγραφεῖς ὀρθὰ γράφοντες!

Γράφει πρὸς τούτοις τὸ αὐτὸ Λεξικὸν «αἰεταῖος» καὶ παραπέμπει εἰς Συλλ. Ἐπιγραφ. 180 ἐν στίλῃ 2,73

Εὑρίνται πρὸς τούτοις καὶ οἱ τύποι

αἰετός· πρὸς τὴν παροιμ. «αἰετιον χάριν ἐκτίσω» ἐπὶ τῶν ταχέως ἀποδιδόντων τὴν χάριν.

αἰετόεις Ὀππ. Κ. 3,117

αἰετηδὸν Ἀπόλλων. Λεξικ. Ὀμηρ. 68 Σχόλ. εἰς Ἰλιάδ. Σ. 410.
νυκταίειος Ἡσύχ.

ἄλιαίειος Εὐριπ. Ἀποσπ. 637, Ἄρφν. Ὀρν. 891· ἀλλὰ παρὰ Ἄριστ. Ἰ.Ζ. 9,32 ἀλιαίειος καὶ ἀλιαίειος (χρῆσ.)

βυρσαίειος Ἄρφν. Ἰππ. 197

μελαναίειος Ἀριστοτέλ. μελαναίειος Εὐστάθ. καὶ Σχόλ. Ἰλ. Ω 315·
τὸ δὲ Κωνσταντινίδ. Λεξικὸν ἔχει

«ὕπαιειος, εἶδος ἀετοῦ ἔχοντος ὁμοιότητα πρὸς γῆλα Ἄρ. Ἰ. Ζ. 9,32,3· ἢ ἀρχ. γραφή γυπαίειος φαίνεται μὴ στηριζομένη ἐπὶ μαρτυρίας τινὸς πρὸς δρεπιέλιον, πελαργὸς τῶν ὀρέων, εἶδος ἀετοῦ, ὁ αὐτὸς καὶ περκνόπερος Ἀριστοτέλ. αὐτόθι (γρ. περκνόπερος, Πλιν. 10,3 περκνόπερος Gyraëtus barbatus»· ἐνθα γὰρ γραφὴ τοῦ Πλινίου βλάβη, ὅτι οὐχὶ ὕπαιειος γραπτέον, ἀλλὰ γυπαίειος ἢ γυπάειος· ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἀριστοτέλους ὑπεσημειώθη «γυπὶ ὁμοιος» ὥστε τὸ ὀρθὸν εἶνε γυπάειος καὶ οὐχὶ ὕπαιειος.

Τέλος δὲ παρατηρητέον, ὅτι ὁ Bergk ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἀριστοφάνους (1897) ἔχει βυρσαίειος μὲν ἐν Ἰππεῦσιν 192, ἀλιαίειος δὲ ἐν Ὀρνισιν 891 ἀνευ μνείας ἄλλου τύπου καὶ γυρπάειος ἐν Βατρά-

χοις 929, ἔνθα οὐδὲ μνημονεύει τοῦ ἑτέρου τύπου, ὃν ἔχουσι τὰ χρῆμα. ἢ *Vulgata* καὶ ὁ ἀρχαῖος Σχολιαστής.

αἰεί-αεί. Οὐ μόνον δὲ ὡς πρὸς τὸν τύπον αἰετός-αετός ἐσφάλησαν οἱ μεγάλοι Ἑλληνισταὶ καὶ κριτικοί, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸν τύπον αἰεί-αεί· διότι καὶ ὁ Πόρρων (Praifat. τῆς Ἑκάτης σ. VI) καὶ ὁ Ἐλμολήϊος (Ἰκέτ. 82) καὶ ὁ Δινδόρφιος καὶ τὸ Λεξ. καὶ Liddell Scott θεωροῦσι τὸν τύπον αἰί ὡς τὸν μόνον Ἀττικόν, τὸν δὲ αἰεί τὸν ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἀπαντῶντα νομίζουσι σφάλμα τῶν ἀντιγραφῶν. Ἄλλ' ὁμῶς ἐκ τῶν Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν δηλοῦται, ὅτι ἐν τοῖς πολιτικοῖς ψηφίσμασι μέχρι τοῦ 361 εὐρίσκονται ἐναλλάξ καὶ οἱ δύο τύποι αἰεί-αεί· ἔκτοτε δὲ ἐπικρατεῖ μόνος ὁ β' καὶ μόνον ἐν ψηφίσμασι θρησκευτικῶν σωματείων (θιασωτῶν) ἀπαντᾷ ὁ τύπος αἰεί καὶ κατὰ τὸν β' αἰῶνα π. Χ. (200-150) Πρὸλ. Meisterhans σελ. 31-33.

476 *Ταρτησία*: χρῆμα. πολλά, Φώτιος, vulg. Dind. Thiersch Kock, Bergk, Meinek. Leeuwen. καὶ Rutherford.

Ταρτησία Δ. Μ. χρῆμα καὶ Blaydes. Τὰ δὲ Σχόλια ἔχουσι *Ταρτησός*, ἀλλὰ *Ταρτησία* ἐκδ. Rutherford.

Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ ὄνομα *Ταρτησός* γράφεται διὰ διττοῦ σ, κατ' ἀνάγκην καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ γινόμενον ἐπίθετον *Ταρτησία* γραπτέον ὁμοίως· ὅτι δὲ ἡ *Ταρτησός* οὕτως ἐγράφετο, διδάσκει ὁ Ἡρωδιανός (Α' 210,14 καὶ Β' 80,14) γράφων «τὰ εἰς σος ὑπερδισύλλαχα τῷ η παρκαληγόμενα ἕτερον ἔχοντα σ βαρύνεται· εἰ δὲ τι βαρύτερον εἴη, παρώνυμον ἂν εἴη· τὰ δὲ ἐν ἀναδεξάμενα σ βαρύνεται, σπάνια δ' ἔστι, χωρὶς εἰ μὴ ἔννοια συνθέσεως εἴη»· ὁξυτόνων δὲ παραλείψματα κατὰ τὸ *Ταρτησός*, σημειούμεθα τὰ γνωστότερα, Λύρνησός, Μυκαλησός, Ὀρδησός, Ὀδησός, Σαλμουδησός, Σαρδησός, Τεγῆσός, Τευμησός, Τελμησός, πρὸλ. καὶ τὰ εἰς ητιος ἐν τῇ Ἀττικῇ τοπωνυμίᾳ, ὅλον οἱ θεῖμοι Γαργηττός, Κηττός, Σφηττός, Συπαληττός, καὶ τὰ τῶν ὀρέων ὀνόματα, Ἀρδηττός, Βριλησός, Λυκαθηττός, Ἰμηττός.

1491 *χαρίεν* (οὖν μὴ Σωκράτει παρακαθήμενον λαλεῖν) πολλά χρῆμα. καὶ vulg.

χαρίεν R. U. V. Meinek. Dind. Blaydes, Leeuwen. Ἄλλ'

ἐνταῦθα τὸ χαρίεν εἶνε ἐπίθετον καὶ προτιμητέον τὴν τῶν πολλῶν γραμμ. κοινήν γραφήν ἣν ἔχει καὶ ὁ Rergk· τὸ δὲ χάριεν λαμβάνεται ἐπιρρηματικῶς καὶ εἰρωνικῶς κατὰ τὴν Ἡρωδιανοῦ διδασκαλίαν (A' 350,8, B 490,15).

«χαρίεν» ὄνομα ὃν προξύνεται, προπροξύνεται δὲ ἐπιρρηματικῶς λαμβανόμενον, ὡς πρῶτος ἀληθές καὶ ἄληθες, ἐπιτηδές καὶ ἐπίτηδες, τριετές καὶ τρίετες»: ὁ δὲ Blaydes τῷ 1899 γνωσιμαχίτας προτιμᾷ τὸν τύπον χαρίεν ἀναφερόμενος εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἡρωδιανοῦ· ἀλλ' ὁ Von Döbner ἀποτραπείας ἐκ τῆς ἐκδόσεως ἐκείνου διατηρεῖ τὸν ἐτραχλόμενον τύπον. (Πρόβλ. καὶ Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς Τόμ. 15 σ. 522)

στίχ. 798 κούρειον κούριον: «τὸ ἐν τοῖς Ἀπατουρίοις ὑπὲρ τῶν υἱῶν προπροξόμενον ἱερεῖον ἐλέγετο καὶ μείον· τοῦτο δὲ κέκληται κουρεῖον ἀπὸ τῶν κούρων, ὑπὲρ ὧν ἐθύετο», Σχολιαστής. ἐκδ. Rutherford, ὁμοίως ἔχει καὶ Blaydes.

Ἡ δὲ παρὰ τῷ Ἡρωδιανῷ περὶ τῆς γραφῆς (κούρειον κούριον) διδασκαλία ἀντιφατικῶς ἔχει· Διότι ἐν μὲν τῷ A' τόμῳ (σελ. 372,18) ἀναγινώσκει τις «κουρεῖν», τὸ κοινῶς λεγόμενον· τὸ δὲ ἰδίως παρ' Ἀθηναίων προπροξύνεται (κούρειον)· οὕτω γὰρ καλεῖται ἐν Ἀττικῇ τὸ ἱερεῖον θοόμενον ἠνίκα ἐγράφοντο οἱ κούροι εἰς τοὺς φράτορας» ἐν δὲ τῷ B' τόμῳ (σελ. 459,20) «κουρεῖον τὸ δὲ ἰδίως παρ' Ἀθηναίων προπροξύνεται καὶ διὰ τοῦ ε γράφεται». Καὶ παρ' Ἡσυρίῳ δὲ ἐγράφετο «τὸ κούριον» ἀλλὰ διορθώθη ὑπὸ τοῦ Schmidt εἰς κούρειον. Καὶ περὶ μὲν τοῦ τόνου ἢ διδασκαλία τοῦ Ἡρωδιανοῦ φαίνεται ἀνεμφισθήτητος· ὅτι δὲ ἐδιφθογογραφεῖτο, δῆλον ἐκ τῶν Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν κούρειον (IA, II Addenda 841, B 6 (τοῦ 396 π.Χ). κούρεον αὐτόθι Add. 841, B 28 πρόβλ καὶ Meisterhans· ὑπὲρ τοῦ διφθογογραφουμένου δὲ τύπου συνηγορεῖ καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ παραγομένη λέξις, κουρεῶτις, ἡ τρίτη τῶν Ἀπατουρίων ἡμέρα, καθ' ἣν οἱ τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν υἱοὶ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν εἰσήγοντο εἰς τοὺς φράτορας καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐνεγράφοντο εἰς τὸν κατάλογον τῆς φρατρίας, ὅπερ μετὰ ταῦτα παρῆχε τὴν ἀπόδειξιν τῆς τῶν πολιτῶν γνησιότητος. Πρός τὸ κούρειον-κουρεῶτις πρόβλ. καὶ Λαύρειον-Λαυρεώτης, Ἡράκλειον-Ἡρακλεώτης, Καλαύρεια-Καλαυρεώτης (πρόβλ. Κόντον ἐν Σωκράτει σ. 64).

στίχ. 121 ἀπὸ κίλλω καὶ θρανίου: ἐνθα ὁ Σχολιαστής «θράνου;

καὶ θρανία, ταπεινά τινα διφρήδια καὶ ὑποπόδια· χρῆρ. καὶ Blaydes θρανία Ald· Rutherford. Ἄλλὰ καὶ τὸ θρανία καὶ τὸ θρανία πλημμελῆ· τὸ πρωτότυπον εἶνε θρανός (θρήνυς), οὐ τὸ ὑποκοριστ. θρανίον καὶ ἐκ τούτου νέον ὑποκοριστ. θρανίδιον· οὐδὲ ἐκ τοῦ θρανίτης ἐδύνατο νὰ σχηματισθῆ θρανίτιον, ὡς οὐδὲ ἐκ τοῦ θαλαμίτης καὶ ζυγίτης ἔχομεν τοιαῦτα ὑποκοριστικά.

Κατὰ τὸ θρανός-θρανίον-θρανίδιον ἦτοκ διπλοῦν ὑποκορισμὸν ἔχουσι καὶ τὰδε ἄσκη· ἴον-ἴδιον βίβλος ἴον-ἴδιον, βίκος-ἴον-ἴδιον, δίφρος-ἴον-ἴδιον, δοκός-ἴον-ἴδιον, θήρ-ἴον-ἴδιον, κήπος-ἴον-ἴδιον, κλίνη-ἴον-ἴδιον, κρήνη-ἴον-ἴδιον, κτεῖς κτένιον-ἴδιον, λίθος-ἴον-ἴδιον, μόσχος-ἴον-ἴδιον, νῆσος-ἴον-ἴδιον, ξίφος-ἴον-ἴδιον, οἶκος-ἴον-ἴδιον, πῖλος ἴον-ἴδιον, πύργος-ἴον-ἴδιον, ρίζα-ἴον-ἴδιον, σάκκος-ἴον-ἴδιον, σκάφος-ἴον-ἴδιον, στήθος-ἴον-ἴδιον, στήλη-ἴον-ἴδιον, σφαῖρα ἴον-ἴδιον, τεῖχος-ἴον-ἴδιον, χοῖρος-ἴον-ἴδιον, ψῆφος ἴον-ἴδιον, ψίξ-ἴον-ἴδιον, ψυχὴ-ἴον-ἴδιον.

Δὲν ὑποκορίζονται δὲ εἰς-ἴδιον τὰ εἰς ἴον ὑποκοριστικά, παραληγόμενα τῷ δ, οἶον δαδίον, ἰγδίον, κάδιον, κλειδίον, παιδίον, πόδιον, ραβδίον.

Ὁ Ἄριστοφάνης ἔχει προσέτι καὶ ὑποκοριστικά εἰς ἴδιον εὐθὺς ἐκ τοῦ πρωτοτύπου γινόμενα ἄνευ δηλαδὴ μεσολαβήσεως τοῦ εἰς ἴον ὑποκοριστικοῦ, οἶον γνώμη-ἴδιον, δῆμος-ἴδιον καὶ δημακίδιον, δίκη-ἴδιον, (πρόλ. καὶ ἀρχίδιον, πηγίδιον, πυγίδιον). Σημειωτέον δὲ καὶ τὰδε τὰ ὑποκοριστικά παρὰ τῷ κωμικῷ, πάππα-ἴας-ἴδιον, μάμμα(η)-ἴα-ἴδιον, Σωκρατίδιον, Ξανθίδιον. Ἄλλ' ἢ γνώμη τοῦ Blaydes (ἐν στίχ. 582 Comment· ἐκδ. 1889), ὅτι δῆθεν τὸ Ξανθίδιον ἐγένετο παρὰ τὸ ξανθός καὶ οὐχὶ παρὰ τὸ Ξανθίας δὲν φαίνεται ἀσφαλῆς.

στίχ. 725 τοῖς πονηροῖς χαλκίοις· ἐνθα δ Σχολ.

τοῖς χαλκοῖς κίσμασι χρῆρ. καὶ Rutherford.

χαλκοῖς νομίμασι Blaydes

καθ' ἡμᾶς δὲ γρ. » κέρμασιν.

στίχ. 345 διὰ τὴν χαρὰν νεάζουσιν οἱ γέροντες. Σχολ χρῆρ. Rutherf. καὶ Blayd.

καθ' ἡμᾶς γρ. διὰ τὴν χαρὰν ἀνανεάζουσιν οἱ γέροντες καὶ πρβλ. στίχ. 593 ἐνθά «πάλιν ἀνανεάζειν» διότι τὸ ἀπλοῦν νεάζω=νέος εἶμι, ἀκμάζω πρβλ. καὶ Λυσιστρ. 668 «νῦν δεῖ νῦν ἀνηβῆσαι πάλιν κἀναπιερῶσαι πᾶν τὸ σῶμα» ὡσαύτως δὲ καὶ Bekk. Anecd. σ. 33,22 γραῦς ἀναθυᾶ ἐπὶ τῶν ἀνανεάζειν καὶ ἀνηθᾶν πειρωμένων.

στίχ. 216. Σχολ. ἐν Λίμναις: Λίμναι τόπος ἱερὸς Διονύσου, ἐν ᾧ οἶκος καὶ νεὸς τοῦ Θεοῦ: ἐκδ. Rutherford. Blayd. ἀλλὰ καθ' ἡμᾶς «σηκὸς καὶ νεὸς τοῦ Θεοῦ» γραπτέον ὅτε τὸ σηκὸς σημαίνει τὸ τέμενος ἔλον, τὸν ἱερὸν περιήβολον ἢ περιφρακτον τόπον πρβλ. καὶ σηκάζω, σηκάζομαι. Παρ' Ἡροδότῳ VI, 19 τὸ ἱερὸν σημαίνει τὸ ἔλον, τὸν τε ναὸν καὶ τὸ χρηστήριον. Καὶ ἐν τοῖς Παπύροις δὲ εὔρηται ἡ λ. τὸ ἱερὸν σημαίνον τὸν ἔλον ἱερὸν τόπον, τὸ τέμενος, διακρινόμενον τοῦ κυρίως ναοῦ πρβ. BGU 1894 Zweiter Band, erstes Heft. P. 5081 σελ. 3.

στέφειω ἀνδριάντων ἐν τῷ ἱερῷ
ἔλαιον εἰς λυχναψίαν ἐν τῷ ναῷ

στίχ. 740 βινεῖν: συνουσιάζειν, γαμεῖν.

ὅτι οἱ κομίζοντες τὴν ἡλικίαν τὸ συνουσιάζειν ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου Σχολιαστ.

ὅτι οἱ κομίζοντες τὴν ἡλικίαν εἰς τὸ συνουσιάζειν ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου Blaydes.

γρ. ὅτι οἱ ἀκμάζοντες τὴν ἡλικίαν εἰς τὸ συνουσιάζειν ἀρχὴν ἔχουσι τοῦ βίου.

ὅτι οἱ ἀκμάζοντες τὴν ἡλικίαν εἰς τὸ συνουσιάζειν ῥοπήν ἔχουσιν.

στίχ. 708 πίθηκος, ὁ εἰκῶς κατὰ τὴν ἡλικίαν πιθήκῳ Θ. Vict Blaydes.

γραπτέον πίθηκος, ὁ εἰκῶς κατὰ τὴν κολακείαν πιθήκῳ καὶ παραβλητέον.

στίχ. 1085 βωμολόχους δημοπιθήκους, τοὺς τὸν δῆμον κολακεύοντας. Σχόλ. Rutherford. καὶ Ἀριστοτέλ. Πολιτικ. V, 11 παρὰ μὲν τοῖς δῆμοις ὁ δημαγωγὸς ἐντιμὸς ἐστίν· ἐστὶ γὰρ ὁ δημαγωγὸς τοῦ δήμου κόλαξ· καὶ Phrynich. Bekker σελ. 34,18 δημοπίθηκος, ὁ ἑξαπατῶν τὸν δῆμον καὶ θωπεύων κολακικῶς· καὶ παρὰ τῷ Ἡσυχίῳ, δημοκαλλίας δηλ. δημοπιθήκους· τὸ δημοκαλλίας κατὰ διόρθ. τοῦ

Μεῖνεκ. ἀντὶ δημοκάλλικας· παρχπλήτικ δὲ καὶ τὰ δημοκόλαξ· δημοσάτυρος, δεπνοπίθηκος (ὁ παράσιτος)

στίχ. 268 ἔμελλον ἄρα : ὁ δὲ Σχολιαστὴς ἐν στίχ. 257 παρατηρεῖ· δεῖ νοεῖν, ὡς οἱ βάτραχοι ὑπὸ σκιγνήν εἰσιν, ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ φανερῷ... ἐπεὶ οὖν δικλελοῖπασι καὶ χορὸς ἐγεγόνει, διὰ τοῦτο λόγον ἐποίησεν ὁ Διόνυσος — ἔμελλον ἄρα ὑμᾶς παύσειν, σιωπῶσιν οἱ βάτραχοι καὶ ἕτερος χορὸς εἰσέρχεται· Σχολ. χρῆρφ. Rutherford. Blaydes·

ἀλλ' ἀντὶ τοῦ «χορὸς ἐγεγόνει» γραπτέον χρόνος ἐγεγόνει.

Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ ἕτερος χορὸς, περὶ οὗ λέγει ὁ Σχολ. ἦτοι ὁ τῶν μυστῶν, ὁ καὶ ἀληθὴς τῆς κωμῳδίας ταύτης χορὸς, ἐμφανίζεται ἐν στίχ. 31ῃ ἦτοι μετὰ 47 στίχ. οὕτω δὲ ὁ Διόνυσος εἶπεν «ἔμελλον ἄρα... οὐχ' ἵδιότι «χορὸς ἐγεγόνει»· ἀλλ' ἐτι «χρόνος πολὺς» ἐξ οὗ οἱ βάτραχοι κοάζοντες ἐπαύσαντο.

στίχ. 518 τὰ τεμάχη ἀφαιροῖν· ἀντὶ τοῦ κόπτειν ἢ διαίρειν ἐκ τῶν ὀβελίσκων ἢ κλέπτειν χρῆρφ. Rutherford « γρ. ἀντὶ τοῦ κόπτειν ἢ διαίρειν (ἀφαιροῦντα) ἐκ τῶν ὀβελίσκων ἢ ἀφέλκειν· πρβλ. καὶ Ἄχαρν. 1119 ἀφελῶν δεῦρο τὴν χορδὴν φέρει· ἐτι δὲ καὶ ἐν στίχ.

1005 ἐξοπιᾶτε, ἀφέλκετε τὰ λαγῶα, φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἐν' ἀναπείρω τὰ κίχλας — πρβλ. καὶ τὸ Ὀμηρικόν.

μίστυλαν τ' ἄρα τὰλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἐπειραν
ᾧπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα·

75ᾧ ὁμομαστιγίας στικτέον ἐπὶ τὸ ὁμομαστιγίας· χρῆρφ. Rutherford.

» ἐπὶ τοῦ » Blaydes·

γρ. » ἐπὶ τῷ » καθ' ἡμᾶς

εὐφραδία δὲ ἢ περὶ τῆς στίξεως ἐνταῦθα παρατήρησις τοῦ Σχολιαστ.

614 ἐθέλω τεθνηκέναι, εἰ ἔκλεψα τῶν σῶν ἀξιόν τι καὶ τριχός.

Σχολ. ἀξιόν τι καὶ τριχός ἀντὶ τοῦ τυχόν χρῆρφ. καὶ Blaydes

ἀντὶ τοῦ τυχόν « Rutherford

γραπτέον ἀντὶ τοῦ τυτθόν (=τόσον δά, δεικνύει συνάγων τοὺς δακτύλους ἢ γραπτ. ἀντὶ τοῦ τυννόν τι καὶ πρβλ. στίχ.

139 τυννοῦσιος, τυννοισί, ὅπερ σύνηθες παρὰ τῷ ποιητῇ· Νεφ.

878, 392, Θεσμ. 745, Ἄχ. 367, Ἴππ. 1220.

632 ταῦτ' ἀκούεις: Σχολιαστ. «περὶ τοῦ Πλούτωνος τοῦτό φησι τῷ Ξανθία Rutherford. (1896).

γραπτ. «ὁ παρὰ τοῦ Πλούτωνος τοῦτό φησι τῷ Ξανθία ὁμοίως πλημμελῶς καὶ ἐν στιχ. 607 ἐνιοὶ δὲ φησι ταῦτα αὐτὸν λέγειν τὸν Πλούτωνα.

γραπτέον ἀένιοι δὲ φησι ταῦτα αὐτὸν λέγειν τὸν παρὰ τοῦ Πλούτωνος»

Ἐν μὲν τῷ α' χωρίῳ ὁ Blaydes (1889) ἀποκατέστησε τὴν ὀρθὴν γραφήν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ β'. ὁ δὲ Rutherford (1896) διετήρησε τὸ ἐσφαλμένον ἐν ἀμφοτέροις

942 τευτλίους λευκοῖς: V. R.

τευτλίους μικροῖς: χρῆσθ. πλείστα καὶ Σχολιαστής: ἀλλὰ προφανῶς τὸ μικροῖς προστεθὲν ἐν τῇ ᾧα ὡς ἐρμήνευμα τοῦ τευτλίους, κατὰ μικρὸν ὑπειτερπύταν εἰς τὸ κείμενον ἐξέδαλε τὸ ὀρθὸν «λευκοῖς».

1427 μισῶ πολίτην ὄντις....Σχολ. «ταῦτά φησιν Εὐριπίδης περὶ Ἀλκιβιάδου ὡς ὄντις αὐτοῦ βραδέως μὲν ὠφελούντος τὴν πατρίδα, ταχέως δὲ βλάπτοντος» χρῆσθ.

ὡς ὄντις αὐτοῦ (τοιούτου) μὲν ὠφελούντος τὴν πατρίδα, ταχέως δὲ βλάπτοντος Rutherford.

ὡς ὄντις αὐτοῦ μὲν ὠφελούντος τὴν πατρίδα, ταχέως δὲ βλάπτοντος Blaydes

γράφει «ὡς ὄντις αὐτοῦ βραδέως μὲν ὠφελούντος τὴν πατρίδα, ταχέως δὲ βλάπτοντος» καὶ πάνθ' ἔξει καλῶς

146 σκῶρ. Σχολ. τινὲς φησι τὸ σκῶρ πρῶτον κεχρηθῆναι Στράτιν ἐν Ἀταλάντῳ δράματι χρῆσθ.

τινὲς φησι τὸ σκῶρ πρῶτον κεχρηθῆναι Στράτιν ἐν Ἀταλαντιῶν δράματι Rutherford.

γράφ. «τινὲς φησι τὸ σκῶρ πρῶτον κεχρηθῆναι Στράτιν ἐν Ἀταλάντῳ δράματι.

καὶ πρὸς στίχ. 911 Σχολ. «ἐν δράματι ἐπιγραφομένῳ Φρυξίῳ ἢ Ἐκτορος λύτροις».

1343 Γλύκη: Σχολ. ἄτε δὴ Γλύκωνός τις γυναικὸς οὕτω καλουμένης Rutherford.

γρ. ἄτε δὲ γείτωνός τινος γυναικὸς οὕτω καλουμένης, περὶ οὗ πρβλ.
 Σχολ. καὶ ἐν στίχ. 1340 (ἔχδ. Blaydes) δνειρον ἀποκλύσω : τὸ
 δὲ ὄναρ ὃ εἶδεν, τοιοῦτον εἶναι δοκεῖ, ὡς γυνή τις ἐκ γειτόνων οὔσα
 αὐτῇ, Γλύκη καλουμένη, τὸν ἀλεκτρυόνα αὐτῆς ἀρπάσασα ᾤχετο.
 Γλύκη, γυναικὸς ὄνομα καὶ παρ' Ἡρώδῃ (Μίμιαμθ. 9,12)

στίχ. 1163 ὅτω μετὰ πάτρας : Σχολ.
 ᾧ ἐξουσία ἐστὶ τῆς πατρίδος χργρφ. Rutherford, Blaydes.
 γρ. ᾧ μετουσία ἐστὶ τῆς πατρίδος ἢ δὲ λ. μετουσία συχνή παρὰ
 τῷ κωμικῷ.

688. ἐξιῶσαι : ἐπιτίμως ποιῆσαι τοὺς ἀτιμωθέντας χργρφ.
 Rutherford, Blayd.

γραπτ. ἐπιτίμως ποιῆσαι τοὺς ἀτιμωθέντας καὶ πρβλ. τὸν κωμικὸν
 ἐν στίχ. 702. κάπιτίμως καὶ πολίτας.

1104. εἰσβολαί : ἀφορμαί, εἰσοδοί : χργρφ. Rutherford, Blayd.
 γρ. ἐφορμαί, ἐφοδοί καὶ πρβλ. μετὰ 2 στίχους.
 ἔπιτον

926 ἄγνωτα : ἄνωστα χργρφ.

ἄνώστα Rutherford. ἐκ τοῦ χργρφ. R.—Παραδοξοτάτη ἀληθῶς
 ἐρμηνεῖα ἤθελεν εἶναι διὰ τοῦ ἄνώστος, ἥτις λέξις σπανιωτάτη οὔσα
 καὶ ποιητικῆς νέας ἐρμηνείας ἐδεῖτο· διὸ γραπτέον, ἄγνωτα : ἄγνωσια,
 κατὰ τὸ χργρφ. R, ὅπερ καὶ πιθανὸν φαίνεται καὶ ὀρθὸν εἶνε.

819 σμιλεύματα : ἀντὶ τοῦ διαγλύμματα, ἐρεθίσματα χργρφ.
 Rutherford ὃ δὲ Blaydes ἀντὶ τοῦ : διαγλύμματα ἐρεθίσματα (ἀποξύ-
 σματα, ἀποκνίσματα ἀποπρίσματα)!

γρ. ἀντὶ τοῦ ἐρεθίσματα, θινίσματα, ἥτις λέξις ἀπὸ Κτησίου ἐν
 χρήσει.

καὶ 818 νείκη : ἐρεθίσματα), φιλονεικίματα χργρφ. Rutherford.
 γραπτ. ἐρίσματα, φιλονεικίματα.

92 ἐπιφυλλίδες· περὶ οὗ ὁ Σχολιαστής.
 λέγεται οὕτω

τὰ βοτρυδία τὰ μετὰ τὸ πατεῖσθαι τῶν στεμφύλων ἐξερχόμενα.
οὕτω λέγεται τὰ βοτρυδία τὰ μετὰ τὸ ὀπιᾶσθαι τῶν στεμφύλων
ἐξερχόμενα χργρφ. V.

γρ. οὕτω λέγεται τὰ βοτρυδία τὰ μετὰ τὸ πεπάνθαι τὰς σταφυλάς...
τὸ ῥ πεπαίνω-ομαι συνηθέστατον, περὶ καρπῶν καὶ σταφυλῶν, τὰ
δὲ στέμφυλα (τὰ τῶν σταφυλῶν ἀποπιέσματα) ἔλως ἀτοπον ἐνταῦθα.

1086 λαμπάδα: ἦν λ, ἐρμηνεύων ὁ Σχολ. γράφει
τῆς λαμπάδος ἀγῶν Ἀθήνησιν ἦγετο, Προμήθεια, Ἡφαιστεια,
Παναθήναια, χργρφ. καὶ Blayd.

(δ) τῆς λαμπάδος ἀγῶν (τρίτον) ἦγετο, Προμηθείσις, Ἡφαιστειοίς,
Παναθηναίοις, Rutherford. κατὰ διόρθ. Kuster.

γρ: ὁ τῆς λαμπάδος ἀγῶν τριτὸς ἦγετο Προμηθείσις, Ἡφαιστειοίς...
ἀν δεχθῶμεν τὴν διόρθωσιν τοῦ Κυστέρου.

198 Γραῦν—Προάγειν—ἀπεδέδοτο—ἀπεδέδοκτο.

μειαγωγῆσουσι...καὶ ἐπιζήμιόν τι τοῖς ἦττον

εἰσάγουσι ἀπεδέδοτο χργρφ. Rutherford.

εἰσάγουσι ἀπεδέδοκτο χργρφ. καὶ Ald.

γραπτ. εἰσάγουσι ἀπεδέδεικτο νόμῳ ἐτέτακτο· διότι τὸ μὲν ἀπε-
δέδοτο ἀδιανόητον, τὸ δὲ ἀπεδέδοκτο εἶνε ἀντίθ. τῷ ἐδέδοκτο· τὸ δὲ
ἀπεδέδεικτο σύνηθες ἐπὶ τῆς τοιαύτης σημασίας πρὸλ. Θουκ. Β' 15
ἐν βουλευτήριον ἀποδείξας, Δημ. 707, Ἡρότ. Α' 153, Β' 65.

μειαγωγὸς δὲ ἐλέγετο ὁ προσάγων τὸ ἱερεῖον χργρφ. Rutherford.

γρ. μειαγωγὸς δὲ ἐλέγετο ὁ προσάγων τὸ ἱερεῖον—ὀλίγον ἄνω-
τέρῳ κατ' ἐπανάληψιν εἶπεν οἱ εἰσάγοντες, τὸ εἰσφερόμενον εἰς τὰ
Ἀπατούρια.

μειαγωγῆσουσι: μείον λέγουσι τὸ ὑπὲρ τῶν υἰῶν εἰς τὰ Ἀπατού-
ρια ὑπὸ τῶν πατέρων εἰσφερόμενον διὰ τὸ ἐπιφωνεῖν τοὺς φράτο-
ρας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ (γρ. τῇ σταθμῷ) τοῦ ἱερέου μείον, μείον καὶ
ἐπιζήμιόν τι τοῖς ἦττον εἰσάγουσιν ἀπεδέδεικτο, καθάπερ φησὶν
Ἀριστοφάνης, ἀλλ' εὐχομαι ἄγωγ' ἐλκύσαι σε τὸν σταθμόν».

ἵνα μὴ με προσπράττωσιν οἱ φράτορες Rutherford.

ἵνα μὴ με προσπράττωσι γραῦν χργρφ.

ἵνα μὴ με προσπράττωσι οἶν Blayd. (δ. νέον ἱερεῖον).

ἵνα μή με προσπράττωσι MNAN· (μᾶλλον γραπτέον).

Πρόβλ. καὶ Σχολιαστ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 347 ὁ Φορμίων ὤφειλε τῷ δήμῳ θάμνους ! ὅπερ εἶνε παραφθορά τοῦ ρ' μνάς (=έκατον μνάς). πρόβλ. CIA, II° 841 B ἐν ἡ-ἐπιγραφῇ λέγεται ἔτι οἱ εἰσάγοντες τοὺς παῖδας εἰς τοὺς φράτερους ὡς καὶ τὸ μείον καὶ τὸ κούρειον, ψευδοεἰς δηλώσεις ποιούμενοι κατεδικάζοντο εἰς πρόστιμον δο. ἑκατὸν Διὶ τῷ Φρατρῖῳ.

Διότι μᾶλλον πρόστιμον χρηματικὸν ἐπεβάλλετο τοῖς μείον τοῦ καθωρισμένου σταθμοῦ εἰσάγουσι τὸ ἱερεῖον ἢ ἕτερον ἱερεῖον, ὅπερ ἔδει πάλιν γὰ μείαγωγῆθῃ ἢ σταθμηθῇ· ἔπειτα εἰς τὸ ρ' προσπράττει· μᾶλλον τὸ χρηματικὸν ὀφλημα προσήκει ἢ τὸ σφάγιον, ὅπερ δὲν προσπράττουσιν, ἀλλὰ προσάγουσιν ἢ προσφέρουσιν.

193 οὐκουν περιθρέξει δῆτα τὴν λίμνην κύκλω : Dind. Blayd. Leeuwen, Bergk.

οὐκουν περιθρέξει δῆτα λίμνην κύκλω : χργρφ. T

οὐκουν περιθρέξεις δῆτα λίμνην κύκλω ; Blaydes.

γρ. οὐκουν περιθρέξει δῆ τὴν λίμνην κύκλω :

Κατὰ τὴν α' γραφὴν δὲν εὐοδοῦται τὸ μέτρον· κατὰ δὲ τὴν τοῦ T χργρφ. γραφὴν τῇ παραλείψει δηλ. τοῦ ἄρθρου δὲν εὐοδοῦται τὸ νόημα· ἀλλ' ἡ γραφὴ τοῦ T δῆτα ὑποδοθηεῖ εἰς τὴν εὐρεσιν τοῦ ὀρθοῦ «δῆ τὴν» ἅπερ συγχωνευθέντα ἀπετέλεσαν τὸ δῆτα· διὰ τῆς γρ. δὲ ταύτης καὶ τὸ μέτρον καὶ τὸ νόημα ἀποκαθίστανται.—ὁ δὲ Blaydes ἔχει καὶ τὸν τύπον τοῦ μέλλ. περιθρέξεις ἐναντίον τῶν χργρφ. ἐχόντων περιθρέξει ἢ περιθρέξη. ἰσχυριζόμενος Futurum enim est θρέξω, ποιη θρέξομαι καὶ ἐν Νεφ. 100ῶ δεχόμενος τὸν τύπον ἀποθρέξεις (ἀντι ἀποθρέξει)· —ἀναμφισβήτητως κατὰ τῆς ἰγνώμης ταύτης τοῦ Blayd. μαρτυρεῖ ὁ βαρδορίζων τοξότης ἐν Θεοδοφορ. 122ῶ τρέξι (=θρέξει σύ. πρόβλ. καὶ Εἰρ. 261 μεταθρέξει σύ· καὶ ἐν Σφ. 138 περιδραμεῖται καὶ τὸ Δωρικ. παρ' Ἡσυχ. θραξεῖται (=θρεξεῖται). Καθ' ὃν κανόνα διειτύπωσεν ὁ Rutherford ἐν τῷ νέῳ Φρυνίχῳ σελ. 377, πάντα τὰ ῥήματα τὰ ἐνεργητικά, τὰ σημαίνοντα κίνησιν, εἰσὶν ἀποθετικὰ ἐν τῷ μέλλοντι, ἔχουσι δηλ. μέσον, ὡς ἀπαντῶ-ἴσομαι, βυδίζω-ιοῦμαι, βαίνω-δήσομαι, βλώσκω-μολοῦμαι, ὡς καὶ τὰ ἐξῆς διδράσκω, διώκω, θέω, θρώσκω, κιχάνω, νέω, πηδάω, πίπτω, πλέω, ῥέω, τρέχω, φεύγω, φθάνω, χωρέω.

750 ὁμόγνιε Ζεῦ...τὸ δὲ πλεῖν ἢ μαίνομαι
ἀντὶ τοῦ ἐξανίσταμαι ἐκ τῆς ἀξίας Σχολ. Blayd.
γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξίσταμαι ἐπαξίως.

ὅτι δὲ τὸ μαίνομαι ἰσχυρότερον τοῦ ἤδομαι, δηλοῖ καὶ ὁ Σοφοκλῆς Ἡλ. 1153 μαίνεται ὑφ' ἠδονῆς μήτηρ ἀμήτωρ· καὶ Εὐριπ. Κύκλ. 465

γέγηθα μαινόμεσθ' ἀ τε τοῖς εὐρήμασιν· ἀνθ' οὗ ὁ Blaydes προτείνει γεγήθαμεν μαινόμεσθα ἢ γέγηθα μαίνομαι τε τοῖς εὐρήμασιν.
Ἄλλὰ μόνον τὸ β' ὀρθόν· διότι ὁ χορὸς ἐν στίχῳ 470 λέγει·
καγὼ λαβοίμην...κοινωνεῖν θέλω·

796 ὀλίγον ἕστερον ἀντὶ τοῦ ἄρι χργρφ. Σχολ. Rutherford. Blayd.
γρ. ἀντὶ τοῦ ἀπάρτι· διότι τοῦτο σημαίνει τὸ ὀλίγον ἕστερον, πρὸλ.
Ἄρην. Πλούτ. 388 τοὺς χρηστοὺς καὶ σώφρονας ἀπάρτι πλουτῆσαι ποιήσω....

Ἐν δὲ τῷ Κωνσταντινιδεῖῳ Λεξικῷ σημειοῦται· «ἄρι...ἡ παρὰ μεταγενεστέροις λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, ἐν τῷ ἅμα, ἀμέσως Λουκ. Σολοικ. 1» ἀλλ' ὁ Λουκιανὸς ἐκεῖ τὸ ἄρι ἔχει μετὰ μέλλοντος «ἄρι δὲ σολοικιῶ» οὐχὶ ὡς ὀρθὴν χρῆσιν καὶ συστάσεως ἀξίαν, ἀλλ' ὡς σολοικισμόν, ἐν ᾧ Ψευδοσοφιστῆς ἢ Σολοικιστῆς δὲν διέκρινε· διὸ καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐπιλέγει, «ἀλλ' ἔγωγε ἤδη τὸ δεινὸν εἰργασμαι, σὺ δὲ οὐκ ἐπέγνως...σολοικίσας ἔλαθόν σε ὡς οὐκ ἐπιστάμενον».

358 βωμολόχοι: μετενήνεκται ἢ λ. ἀπὸ τῶν λοχῶντων περὶ τοὺς βωμοὺς καὶ βουλομένων τι λαβεῖν· οὗτοι γὰρ ὑπὸ τὸν βωμὸν πολλὰ λιπαροῦσι κολακεύοντες λαβεῖν τι παρὰ τῶν θυόντων χργρφ.

ὑπὸ τῶν βωμῶν (καθίζοντες) Rutherford.

ἐπὶ τῶν βωμῶν πολλὰ...Blaydes

Οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ὑπὸ τοὺς βωμοὺς καθίζοντες καὶ μετὰ κολακείας προσαιτοῦντες Ἄρποκρ.—κάπειθ' ἵνα μὴ πρὸς τοῖσι βωμοῖς πανταχοῦ/ἄει λοχῶντες βωμολόχοι καλώμεθα. Φερεκρ.

ἵστε καὶ ὁ Rutherford καὶ ὁ Blaydes πλημμελῶς τὸ ὑπὸ τὸν βωμὸν μετέβαλον εἰς «ὑπὸ τῶν βωμῶν καὶ ἐπὶ τῶν βωμῶν»·

στίχ. 800 πλαίσι' ἀ τῶν ξύλων τετράγωνα. ὡσερ πλινθία χργρφ. Rutherford, Blaydes.

γρ. τὰ ἐκ τῶν ξύλων τετράγωνα, ὡς περ πλινθεῖα καὶ πρὸλ. Ἡσύχ. πλαίσιον, ἢ...καὶ διὰ ξύλων τετράγωνα πηγύματα.

Πλινθεῖον δὲ ἐνταῦθα προσήκει καὶ οὐχὶ πλινθίον· διότι πλινθίον μὲν ὡς ὑποκορ. εἶνε ἢ μικρὰ πλίνθος, πλινθεῖον δὲ ὁ τόπος ἢ ὁ τύπος ⁽¹⁾ ἐν ᾧ αἱ πλίνθοι πλάσσονται· παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ (6, 88) φέρεται «ἐδόκοντο πέμπειν εἰς τὸν περικειχισμὸν πλινθία καὶ σίδηρον» ἐνθα τὰ χργρφ. καὶ αἱ ἐκδῶται ἔχουσι τὸν ὑποκοριστικὸν τύπον πλινθία· ἐπειδὴ δὲ τὸ σχόλιον τῆς Πάτμου ἔχει πλινθία τὰ ἐν τύποις ξύλα, οἷς τὰς πλίνθους κατασκευάζον» ὁ Hudt ἔγραψε πλινθεῖα διὰ τοῦ εἰ· εἰκότως καθ' ἡμᾶς· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐκδῶται δὲν εἰσεδέξαντο τὴν γραφήν, ἀλλ' ἢ εὐστοχία τοῦ Hudt ἀναμφισβήτητος· ὡς πρὸς τὸ πλινθίον καὶ πλινθεῖον πρὸλ. λυχνίον καὶ λυχνεῖον, λόφιον καὶ λοφεῖον, λαμπάδιον καὶ λαμπαδεῖον, κυλίκιον καὶ κυλικεῖον (ἢ τῶν κυλίκων θήκη, Buffet) ἐσχάριον καὶ ἐσχαρεῖον· καὶ ἐμὴν διατριδὴν ἐν Ἐπετηρ. Πανεπ. 1910.

800 πλαίσια ξύμνηκτα χργρφ. πολλά, Σχολ. Dind. Mein· Rutherford Bergk.

πλαίσια ξύμπτυκτα χργρφ. τρία, Blaydes 1889, ᾧ ἠκολούθησε καὶ ὁ Leuwen.

Ἄλλ' ὁ Blayd γνωσιμαχήσας τῷ 1899 προτιμᾷ τὴν γρ. ξύμνηκτα καὶ παραβάλλει Ἡροδ. Δ' 190,2 οἰκήματα σύμνηκτα ἐξ ἀνθερίκων.

Τὸ σύμπτυκτα, συμπτυχθῆναι δυνάμενα (ὡς πίνκξ πτυκτός, κλιμαξ, δίφρος πτ.) δὲν ἀρμόζει ἐνταῦθα, ὅπου ἡ ἐννοια ἀπαιτεῖ τὸ σύμνηκτα=συμπεπηγόςτα, συμπαγῆ, εὐπαγῆ· πρὸλ. καὶ μέγαρον εὐπηκτον καὶ πλεῖστα ἄλλα σύνθετα ἐκ τοῦ ῥ πηγνύναι· οἷον ἀμαξοπηγός, ναυπηγός, ἰκριοπηγός, γομφοπαγής, δρυοπαγής, κλινοπηγία, σκηνοπηγία, διφροπηγία.

1013 διαδρασιπολλίας· χργρφ. καὶ ἐκδῶται πάντες.

διαδυσιπολλίας προέτεινεν ὁ Blayd. τῷ 1889 κατὰ τὴν ῥήσιν τοῦ Λυσίου ΚΑ', 12 τοῖς διαδυομένοις τὰς λειτουργίας· τούτῳ δ' ἠκο-

(1) Τὰ κοιν. λεγόμενα καλοῦσιν πρὸλ. τὰ Γαλλ. *la forme, le moule* (mō pulus Λατιν.) τὸ χόανον, ἢ μήτρα ἐν ᾗ τὰ μέταλλα...ἴκριον, ἰκριώματα.

λούθησε και ὁ V. Leuwen τῷ 1893· ἀλλ' ὁ Blayd. τῷ 1903 ἀποδέχεται τὴν τῶν χργρφ. γραφὴν καὶ πρὸλ. Ἄχαρν. 601 νεανίας, οἰος σύ, διαδεδρακότιος καὶ Διμ' 568,8 λιποτάξιον καὶ στρατείας ἀπόδρασιν· ἀλλ' ὁ V. Leuwen ἐνέμεινε τῇ πλάνῃ.

740 παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ σοῦ. οἶδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν ἰσχυρανα...καὶ τὸ βάρος ἀφείλον...χργρφ. καὶ ἐκδόται· ὁ δὲ Leuwen ὑποπτεύσας τὴν λ. ἐπαχθῶν γράφει ἐπακτιῶν=ἐπεισάκτων, ἐπεισηγμένων ἐξωθεν, ξένων καὶ δηνείων· ἀλλ' ἂν τὸ ἐφεξῆς «τὸ βάρος ἀφείλον» ἀντιτιθέμενον μονονουχί βοῶ ὑπὲρ τῆς γνησιότητος τῆς λ. ἐπαχθῶν, ὡς ἀντίκειται τὸ «ἰσχυρανα πρὸς τὸ οἶδοῦσαν» πρὸλ. προσέτι στίχ. 924 δῆματα βόεια. 929 ἰπποκρημνα, 821 ἰπποβάμονα καὶ 1368 τὸ βάρος τῶν δημάτων βρασανιεί καὶ Εἰρήν 748 τοιαυτ' ἀφελὸν κακὰ καὶ φόρτον καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννή·

839 ἀθύρωτον στόμα, ἀπεριλάλητον· χργρφ. καὶ ἐκδόται. Ἄλλ' ὁ Blayd. προσκρούων τῇ ἐρμηνείᾳ τῆς λέξεως «τῇ περιλαλήσει καὶ φλυαρίᾳ μὴ καταβαλλόμενον» προτείνει τὴν γρ. ἀπαραλάλητον, ἀνυπερλάλητον· ἀλλ' ἂν τὸ περιλαλεῖν εἶνε πρᾶστικιώτερον τοῦ παραλαλεῖν καὶ ἢ διόρθωσις περιττή· τὴν λ. διέσωσεν ὁ Πολυδ. II. 125· πρὸς δὲ τὸ περιλαλεῖν πρὸλ. περιηγεῖν, περισαλπίζειν, περιδοᾶν, περιδομῆειν. Τέλος ἐν τῷ Κωνσταντινιδεῖῳ Λεξικῷ σημειοῦται τὸ ἀπεριλάλητος ὡς διόρθωσις τοῦ Kuster ἀντὶ τοῦ ἀπεριάλλητον, ἀνεξαπάτητον, ἀφελγί (γρ. ἀσφαλή) καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπεριάλλητον γρ. ἀπεριάλλητον (τοῦ περιαλώματι)

1396 πειθῶ δὲ κοῦφόν ἐστι καὶ νοῦν οὐκ ἔχον· χργρφ. καὶ ἐκδόται· πειθῶ δὲ κοῦφόν ἐστι κῶγκον οὐκ ἔχον Blayd. δεχόμενος τὴν διόρθωσιν τοῦ Herwerden, ἦν καὶ ἀποθαρμάζει παραπέμπων ἄμα εἰς Σοφ. Οἶδ. Γ 371, ὡσαύτως δὲ καὶ Leuwen (πρᾶδάλ. καὶ στίχ. 703 ὀγκωσώμεθα) καὶ σημειοῦται ὄγκον=molem Λατ. καὶ bulk Ἄγγλ.

Ἄλλ' ἂν α' τὸ κοῦφος ἀντίκειται πρὸς τὸ βαρὺς καὶ βάρος καὶ οὐχὶ πρὸς τὸν ὄγκον

β' τὸ ὀγκωσώμεθα (703) σημαίνει «ἐὰν ἀλαζονευθῶμεν» καὶ οὐχὶ θὰ ἔχωμεν βάρος·

γ' τὴν γρ. τῶν χργρφ. ἔχει καὶ ὁ Σχολ. (1386 ἐρισπωλικῶς· ἐκδ. Blaydes) «τὴν δὲ πειθῶ χρῆμα νοῦν οὐκ ἔχον φησί...»

ὁ πρὸς τὸ κοῦφον ἀντίκειται ἐν στίχ. 1397 ζῆται τι τῶν βαρυστάθμων» καὶ στίχ. 1394 θάνατον γὰρ εἰσέθηκε βαρύιατον κενόν»

καὶ οἷς πρὸς τὸ «νοῦν οὐκ ἔχον» τῶν χρῆσθ. πρόλ. στίχ. 696 μόνον γὰρ αὐτὰ νοῦν ἔχοντι ἐδράσατε· καὶ ἡ παραπομπή δὲ τοῦ Blaydes καὶ Leeuwen εἰς Οἶδ. Τύρ. 371 πλημμελῶς ἔχει. Μόνον ἐν Οἶδ. Κολ. 1162 ἀναγινώσκει τις «βραχύν τιν' αἰτεῖς μῦθον οὐκ ὄγκου πλέων.

ἀλλ' ἐκεῖ ἀντίκειται τὸ βραχὺς καὶ ὄγκωδης οὐχὶ δὲ κοῦφος καὶ ὄγκωδης. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ «κοῦφόν ἐστι κῶγκον οὐκ ἔχον· ἤθελεν εἶναι ταυτολογία τις, εἴαν τις λάβῃ τὸν ὄγκον ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ βάρους. Τέλος δὲ δεχόμενός τις τὴν λ. ὄγκος ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ βάρους λησμονεῖ τὸν φυσικὸν νόμον, καθ' ὃν τὰ σώματα ἐν ἴσῳ ὄγκῳ διάφορον βάρος ἔχουσιν».

Ἄλλ' ὁ Blaydes καίπερ εἰσάγων εἰς τὸ κείμενον τὴν διόρθωσιν τοῦ Herwerden, ἐν τῷ Commentarium ἐπιλαθόμενος τούτου ἔχει τὴν τῶν χρῆσθ. γραφήν «νοῦν οὐκ ἔχον»

1017 ἀνθρώπους πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας...

καὶ πήληκας καὶ κνημίδας καὶ θυμοὺς ἐπταβοείους χρῆσθ. καὶ ἐκδότηι.

καὶ πήληκας καὶ κνημίδας καὶ θινούς ἐπταβοείους Blaydes (1889) καὶ παραβάλλει.

σὺν ῥ' ἔδαλον θινούς, σὺν ὃ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν Ἰλ. Δ 447· καὶ κατὰ τὸ

σὺν ῥ' ἔδαλον θινούς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας Εἰρήν. 1274. Ἀλλὰ προφανῶς τὸ τοῦ κωμικοῦ ἐνταῦθα θινούς μεταγράπτεον εἰς θυμούς. Τὸ δὲ Ὀμηρικόν, καθ' ὃ μεταγράφει καὶ τὸ τοῦ κωμικοῦ ὁ Blayd. ἔχει

«σὺν ῥ' ἔδαλον θινούς...καὶ μένε' ἀνδρῶν» οὕτω δὲ ὁ κωμικός ἀντὶ τοῦ Ὀμηρικοῦ μένεα ἔχει τὸ θυμούς· ὁ δὲ Σχολιαστὴς σημειοῦται «θυμούς ἐπταβοείους, τοὺς μεγάλους ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀσπίδος τοῦ Αἴαντος» ὁμοίως μνημονεύει καὶ ὁ Σουΐδας «θυμὸς ἐπταβόειος» ἔχει δὲ καὶ τὸ ἀστεῖον πολὺ τὸ «θυμούς ἐπταβόειους» καὶ κατάλληλον ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Τῷ δὲ 1903 ὁ Blayd. προτείνει (ἀντὶ «θυμούς-θινούς») θυρεούς!